

Landsbybørnene.

Af B. S. Ingemann

NYTIDS-ROMAN I FIRE DELE.

(Fortsat.)

Sundby havde atter grebet Antons Haand og trykte den med trofast Deltagelse. Han følte, hvor den var mager, og saa nu først, hvorledes ogsaa hans skønne Ansigt bar Præget af dyb Græmmelse.

„Siden jeg her aander dansk Luft, er jeg først bleven Menneske igen“ — vedblev Anton. — „Nu, da jeg atter kan arbejde, begynder der at komme nogen Ro i min Sjæl; men jeg har lidt Skade paa den, for hvad jeg vandt af Verden. — Kun af dig vil jeg ses og kendes. Kunde jeg gøre mig usynlig for alle andre, vilde jeg kun endnu en Gang se“ — tilføjede han, men standse og slog de store, mørke Øjne ned, idet en let Rødem for over hans blege Kinder.

„Hvem?“ — spurgte Sundby og betragtede kærlig det tilbagevendende Liv i hans Aansyn.

„Dem, der endnu kan huske mig og har beholdt mig kær“ — svarede Anton og løftede atter det tungsindige Blik — „min kærlige Moster og hendes Mand — og de andre jævne, brave Mennesker, der holdt af mig — ogsaa Vilhelmine Stær og hendes Mand og hendes Fader — han var mig altid en faderlig Ven — ogsaa Grevinde Camilla vilde jeg gerne se, og vor gamle Professorens Grav — og“ — tilføjede han endelig — „lille Lise — dog hun maa nu vel være stor. — Er hun endnu hos de gamle Provstefolk og Vilhelmine? — er hun maa ske allerede gift?“

„Hun lever endnu, som en kær Datter, hos de stille Gamle i Præstegaarden“ — sagde Sundby — „hendes Liv har dog ogsaa været stærkt indad bevæget“ — og han fortalte nu Anton hendes aandelige Sygdomshistorie, og hvorledes den var endt med en farlig legemlig Sygdom, som nu dog lykkelig var overstaet.

Anton havde hørt derpaa med spændt Aansyn og dyb Bevægelse. „Stakkels lille Lise!“ udbrød han — „skulde hun her i sit stille Idyllig dog ogsaa have en Kamp at gennemgaa? Mon hun kan huske mig endnu? mon hun nu kunde kende mig igen? O! naar hun og de alle kun vidste, hvad du nu ved, kære Sundby! og vilde se det med dine kærlige Øjne — saa vilde jeg inderlig gerne se dem igen — men får ikke! Dersom de betragter mig som den forlorne Søn, der har ædt med Svinene og nu kommer ynkelig og ydmyget tilbage — saa rejser jeg bort igen og ser dem aldrig!“

„Saaledes maa vi paa en Maade dog alle komme tilbage“ — sagde Sundby — „om ikke til Slægt og Venner, saa til den store, evige Fader, som vi alle mer eller mindre har forladt for Livets Skuffelser!“ Han talte nu alvorligt, ret indtrængende Ord til Antons let bevægede Sind, hvori Bevidstheden om hans Forvildelser dog endnu kun havde ydmyget hans Stolthed, uden at betvinge den.

Anton tav længe. Han havde sat sig ved Bordet med nedbøjet Hoved og skjult de glødende Kinder med sine Hænder. — „Nej!“ — udbrød han heftig og for op — „gør mig ikke til et Hængehoved, Sundby! For vor Herre har jeg bøjlet mig som den forlorne Søn — for ham kun vil jeg ydmyge mig — men ikke for noget Menneske i Verden!“

„Mer forlanger jeg jo heller ikke, kære Ven!“ — svarede Sundby sagtnodig. De udtalte sig nu ret for hinanden. Ved Afskeden var Anton stille, men mørk; han vilde endnu ingen andre ses og kendes af, men bad sin præstelige Ven nu blive hans aandelige Læge og rette Sjælesørger.

Paa Hjemvejen til sin Præstegaard besøgte Sundby sine syge og fattige. Han fandt mange af disse aandelig frikere og i højst Betydning rigere, end sin kære, hjemkomne Eventyrhelt, som havde vundet Rigdom og forfængelig Ære nok i Verden, men — hvad han selv erkendte — med Tab for hans evige og højere Natur.

Det var blevet Aften. Sundby sad, hængende i stille, dybe Tanker, paa sin Hest og lod Dyret selv finde den vel bekendte Vej. Han mærkede først, at han var i Nærheden af sin Kirke og sin stille, enlige Præstegaard, da han hørte den stærke Brusen af en mer end sædvanlig stor Vandmasse, der drev et Møllehjul ved Siden af en skræbellig Træbro. Under denne Bro havde Aaen, der ved Dæmninger dannede et Slags Vandfald, sit Udløb gennem en stor Dam. Her standsede hans Hest, som sædvanlig, et Øjeblik forsigtigt; den gik derpaa langsomt over den knagende Bro, medens Skummet fra Vandmøllehjulet oversprøjede Hest og Rytter. Ud sigten var malerisk smuk paa dette lidt vilde Sted, der nu prægtig oplystes af det rolige Maanelys.

OTTENDE KAPITEL

Der havde i nogle Dage været muntert paa Høgholm. Grev Magnus havde faaet et ganske uventet Besøg, som morede ham kostelig og daglig drog Ferdinand derover. Det var deres fælles gode Ven og Selskabsbroder fra Rom, den sære engelske Lord Hardy, ham, der nylig havde troet var bleven deres Nabo, som Taarn-Eremit paa Klintonen. Nu havde han, paa sin Rejse til Sverrig og Norge, virkelig overrasket dem og aflagt dem det Besøg for en hel Maaned, han havde givet dem Haand paa, hvis han nogen Sinds saae deres Fædreland. Den ædle Lord var bleven langt mere livlig, end da de kendte ham i Rom. Han var bleven betydelig fyldigere og saa sund og stærk ud. Han havde dog beholdt sit snarrigge, tørre Lune og sin gamle Tyrke-Tro paa Skæbnen, som han af og til holdt en lille Præken om. Han var ledsaget af en høj, junonisk Kvindeskikkelse, med lidt grove, men ualmindelig smukke og godlidende Træk, med glinsende ravnsort Haar og store, mørke Øjne. Hun

de italienske Landsbykoner. Hun var en Albanerinde og Enke efter en forarmet Vingaardsejer i Ariccio. Hun havde 1845 mistet sin Mand tillige sit eneste, to Maaneder gamle Barn — og havde paa de fordelagtigste Vilkaar fulgt med Engländeren, som Amme for det lille Nonnebarn, han havde bestemt at opdrage til sin Brud. Det var imidlertid snart blevet opdaget, at det formentlige Pigebarn var en Dreng. Under det fortrolige Rejseliv havde Lord Hardy dødelig forelsket sig i den store, smukke Amme. Han saa heri et Skæbnens Fingerpeg paa, at hun maatte være bestemt til hans Kone, og at hans Drøm paa denne Maade, „noget modificeret“, skulde gaa i Opfyldelse. Albanerinden, der havde været uheldig gift, havde ligeledes fundet den fremmede Herre meget elskværdig. Paa et engelsk Skib i Neapels Havn var de bleven et lykkeligt Ægtepar. Den lille Nonnendren havde de besluttet at opdrage som deres Søn. De havde ingen andre Børn endnu, og Drengen, der var en rask, sortøjet Krabat paa seks Aar, fulgte dem paa alle deres Rejser. Lord Hardy hørte nemlig til de bestandig rejsende.

Magnus og Ferdinand gik nu daglig paa Jagt med Lorden, og de lo næsten fra Morgen til Aften over hans alvorlige Lune. Engländeren talte galt Dansk; men det gik fortraffelligt. Enhver af hans Sprogfejls, saa vel som ethvert Fejlskud, han gjorde, var, efter hans Paastand, en nødvendig Følge af en uendelig Aarsags-Række og en evig guddommeligt Bestemmelse. Dette udviklede han dem tit omstændeligt.

Grevinde Camilla blev ikke synderlig forstyrret i sit stille afsøndrede Liv ved dette Besøg. Grev Ferdinands muntre Frue var der bestandig i denne Tid med sin Mand, og hun kunde prægtig underholde Albanerinden.

Hvad der i de allersidste Dage næsten udelukkende opfyldte Camillas Tanker og Sind, var de vemodige Breve, hun fik fra Vilhelmine om hendes Svigerfader, den gamle Huspatriark, som Lægen ikke længer havde givet dem Haab om at beholde.

Det var en Morgen sidst i Oktober. Camillas Brodre og Svigerinde var paa en Udflugt i Omegnen med de fremmede Gæster. Camillas Vogn holdt for Døren. Hun steg ind i den med et nylig modtaget Brev i Haanden fra Vilhelmine. Hvis hun endnu en Gang vilde se den ærværdige Olding, maatte hun ile. Paa Vejen kom hun forbi Vandmøllen ved Sundbys Præstegaard. Hun saa ham staa ved Broen og betragte det brusende Hjul. „Forsigtig!“ — raabte han til hendes Kusk og blev staaende paa det vanskeligste Sted, til Vognen var helt over Broen. Han havde hilset. Grevinden lod holde, og han kom hen til hende ved Vognen. „Kan De følge med til Lundeby?“ — spurgte hun — „den gamle Provst ligger paa sit Yderste.“

„Jeg kommer i Eftermiddag!“ — svarede han — „jeg har først en Forretning i Kirken.“

Camilla havde fortrudt sit Spørgsmaal i det samme Øjeblik, det var udtalt, og havde draget Sløret for sit Ansigt. Det var ikke undgaaet hans Opmærksomhed. De hilsende hinanden — og Vognen rullede bort. Sundby blev længe staaende og saa efter den. „Hvor dog Hjerteligheden er begrænset i Verden!“ — sagde han. Det var, som denne lille Begivenhed gav ham meget at tænke paa. Han gik tilbage til Broen og stod saa længe, hentabt i Tanker, ved det brusende Møllehjul, til han næsten var gennemblødt af dets Skum.

Grevinden havde tabt Vilhelmines Brev ned i Vognen, og da hun tog det op, for atter at læse de sidste Ord deri, saa hun forundret, at hun havde tilbagelagt en hel Mil og kørt ind ad Porten til Lundeby Præstegaard. Vilhelmine kom ud og tog imod hende. Den smukke Præstekones klare, blaa Øjne var vaade. Hendes Mand kom nu ogsaa ud og var ligeledes i en bevæget Stemning.

„Han lever dog endnu?“ — spurgte Camilla. „Endnu“ — var den unge Præsts Svar — „og evindeligt, med Gud!“ — tilføjede han, idet han rakte Grevinden Armen og førte hende ind.

Saa snart hun havde afkastet sit Rejsetøj, omfavende hun atter Vilhelmine inderlig og fulgte tavs med hende til den gamles Sovekammer. Døren stod halv aaben. Hun blev staaende ved dens Tærskel og saa med stille Deltagelse paa den Gruppe, der viste sig for hende i det halvdukkede Værelse, som dog nogle Solstråler fra det til Side trukne Vinduesgardin kastede en Lystriben hen over. Paa Lejet laa den smukke, døende Olding, med sit lange, hvide Haar, bleg og stille, og holdt sin gamle Kones Haand i sin. Hun sad paa en Stol ved hans Side, med sit kloge, fromme Ansigt vendt imod ham, og syntes at læse hans sidste Tanker i hans endnu klare og næsten straalende Blik. Ved Foden af hans Leje laa Lise knælende og græd dømpet, med Hovedet nedbøjet mod hans Fødder. Ved hendes Side stod Bygfoged Kyng og syntes at tilhviske hende nogle trøstende Ord.

Det var et højtideligt Øjeblik. Den gamle talte nu med svag, men dog tydelig Stemme. „Vejene er mange“ — sagde han — „men de mødes! Hvad Gud vil s[a|m]le, s[k]alle V[e]r[d]e[n] i[k]k[e] l[æ]n[ge] adskille!“ At han fornemmeligt tænkte paa sin stille, gamle Hustru og Skilsmissen med hende, var aabenbart. Han holdt endnu hendes Haand fast, og hans kærlige Blik tabte sig i hendes; men han saa nu ogsaa hen paa enhver, der var til Stede; han hævdede sin Røst, udbredte sine Arme og lyste den kristelige Velsignelse over dem. Derpaa udrastrede han sin Haand mod hver enkelt. Til sin Søn og Vilhelmine rakte han først Haanden; og de lagde den paa Hovedet af deres Børn, som nu alle kom ind, for at de ogsaa skulde modtage Velsignelsen. Den gamles Blik faldt velsignende paa dem alle. Derpaa famlede hans Haand hen mod Lise, der greb den med pludselig Heftighed og kyssede den under en voldsom Strøm af Taarer. Kyngs usædvanlige bevægede Aansyn rystede, at der var foregaaet noget i hans Inderste, som han selv stusede ved, og som blandede sig med hans næsten sønlige Følelse for den ærværdige Olding. Det var som den døendes sidste Ord til hans egen Hustru, der

rig Virkning saa vel paa ham som paa Lise. Noget lignende var Tilfældet med Camilla, som ogsaa havde nærmet sig den døendes Leje, for at modtage Velsignelsen og hans sidste Haandtryk. Hun havde pludselig skiftet Farve.

Vilhelmine og hendes Mand istemte nu den Salme, som den fromme Olding helst vilde høre, naar han selv stod ved en Døds seng. Det var en Paaskesalme med Opstandelsens store Forvisning. Lise og Camilla forenedes deres Stemmer med de andres — og den dybe Bevægelse i deres Indre gav deres Toner et overordenligt Udtryk. Selv fra den gamle Provstindes Læber hørtes nogle svage, men rene og dejlige Toner. Under Sangen holdt den døende hende atter i Haanden og saa paa hende med de sidste klare Lysstråler i de herlige Øjne. — Nu var det ligesom der faldt et Taagesløv over dem.

Lægen traadte ind fra en anden Stue tilligemed en Nabopræst, der havde været til Stede og holdt Kommunion med hele Familien. De stod nu alle med stille Venød og saa Bedstefaderens sidste Øjeblik i Møde. Lise havde atter bøjlet sit Hoved mod hans Fødder og græd voldsomt; men Kyng lagde sin Haand paa hendes Skulder og beroligede hende. Da rejste den gamle sig endnu en Gang halvt op paa Dødslejet, rakte sine Hænder ud mod dem alle og gentog hin døende Apostels Ord; „elsker hverandre, mine Børn!“ Derpaa sank han tilbage og hans Aand bortfor med et stille Suk. I hans Aansyn var der det skønneste Udtryk af Fred og uendelig Salighed. Hans stille, blege Hustru sad paa Sengen ved hans Side, med hans kolde Haand i sin. Hun saa endnu en Gang ind i hans udsulte Øjne og tillukkede dem. Hun foldede sine Hænder og blev saaledes siddende tavs og saa paa hans Ansigt, til Solen gik ned og kastede ligesom en Glorieglands ind paa Dødsengen over dem begge. Da sank hendes Hoved ned mod hans. Deres snehvide Haar blandedes — og hendes Bevidsthed var borte. Hun blev nu baaren hen til det Leje, hvorfra hun aldrig mere skulde rejse sig.

Da Camilla sidde i den maanelyse Aften forlod Sørgehuset, mødte hun Sundby, som ved en Sygeberetelse var bleven forsinket. Han læste i hendes Ansigt Svaret paa, hvad han endnu ikke havde spurgt om, og deres Øjne mødtes.

„Begge begge!“ — sagde hun. — „Gud vilde samle dem snart.“ Hun havde ogsaa set den gamle Provstindes lette, næsten umærkelige Bortgang og modtaget hendes sidste Farvel i et Haandtryk. Bestemoreren havde endnu en Gang set mildt og kærligt til dem alle; men intet Ord var kommet over hendes Læber siden den sværeste Afsked i hendes Liv, der dog kun blev for nogle Timer.

Dette dobbelte Dødsfald gjorde ogsaa et alvorligt Indtryk paa Grev Magnus. „Sagde jeg det ikke nok!“ udbrød han. — „De er da fløjet bort paa en Gang, begge de smukke, hvide Stære!“ Den første Dag derefter var han stille, og der kom en Standsning i hans og Ferdinands muntre Spøg med deres Gæst. Ferdinand mente dog, det var en smuk og lykkelig Døds, som ingen kunde være rigtig bedrøvet over. Han foreslog Magnus en Udflugt til næste Dag med sine Gæster til Proprietar Holms. „Siden vor Lord nu ikke længer fører unge Damer bort“ — sagde han — „tør vi nu jo nok vove det, uden Fare for Frøken Mariane.“

Magnus nikkede nu fornøjet, men kunde dog ikke glemme, at to gamle Mennesker i vore „Grinebidertider“ kunde holde saa alvorligt af hinanden, at de, ligesom unge Kærstfolk i de gamle Viser og Sagn, ikke kunde overleve hinanden. „Det kan jeg godt lide dem for, de gamle Stære!“ — sagde han — „hvad man saadan dør paa i sin Alderdom, det kan man dog altid vide har været ramme Alvor hele Tiden. Du kan tro, hun har aldrig gjort Nar af ham eller spillet Komædie med ham i hans Ungdom.“

„Hvorfor ikke det, Dogge?“ — svarede Ferdinand — „det har min Franciska gjort hundrede Gange med mig — men derfor holder vi ikke mindre af hinanden.“

Hans unge Frue lo. „Hvem har sagt dig, min kærlige Hr. Ridder, at jeg holder lige meget af dig altid?“ — sagde hun med muntert Drilleri og viftede skalkagtigt til hans Armstump med sin Handske. — „Var det ikke for den Stumps Skyld, havde jeg aldrig brydt mig om dig eller smidt den Krans ned paa din Næse, hvormed jeg var saa uheldig at fange dig. Jeg kunde jo nok vide, du var en Gæk efter Kransen, som alle unge Herrer, med og — uden Geni — men havde jeg tænkt paa de gruelige Følger — saa“ — Hun holdt inde og smaalø.

„Hører I nu! — saadanne Stikpiller maa jeg døje hver Dag“ — sagde Ferdinand — „men nu vil jeg ikke taale det længer! — nu vil jeg hevne mig!“ Han satte et barsk Ansigt op og for saa glubsk hen mod den lille Frue, at hun uvilkaarlig veg lidt tilbage; men Ferdinand vilde kun overraske hende ved, som Stormløber, at røve et Kys fra hende.

„Hør, Ferdinand!“ — sagde hun og berørte sin Mund led med sit Tørklæde — „det er dog Lapseri af dig med de Mustacher! — de stikker saa felt, og du behøver dem jo ikke, som saa mange andre Gulsnabler; du kan bare stikke Stumpen der frem, saa ved man jo nok, du er en Helt! Jeg vil ellers sige dig noget — men det er for silde betænkt — du er bleven meget for tidlig gift — du har jo bare rystet Armen, men ikke Barnet, af Ærmet.“

„Se! hvor surt hun kan se!“ — sagde Ferdinand — „men det er kun en af de Komædier, hun spiller med mig hver Dag. Hun gør Nar af mig, Magnus! det ved jeg nok — men saadan vil jeg helst have det, og derfor kan hun gerne dø med mig, naar vi kommer over de Fira. Det er jo heller ikke saa sjældent her til Lands; — husk paa de gamle Møllerfolk, der tog sig af Anton!“ —

„Ej hvad! de blev jo slaaet ihjel sammen! paa den Maade er det ingen Sag at følges ad, om man aldrig har plaget hinanden saa længe og gjort Nar af ens Hoved eller Ben eller gode Hjerte“ — Ferdinand og Engländeren lo; men Camilla var

over hendes Kinder. Hun var kommen til at tænke paa, hvorledes hun i sin tomme Glimretid ofte havde fundet Morskab i at dvæle ved smaa Særheder eller Mangler endog hos de Mennesker, hun havde kær, og selv at lege med deres alvorligste Følelser. Dette havde været Tilfældet med hendes Adfærd baade med den gamle Professor og mod Sundby, som hun vidste den Gang sværmede for hende, og som hun havde udsat til sin Werther. Det faldt hende ind, at han endnu var i Besiddelse af de saakaldte „Aftenbogsblade“, hun havde tilladt ham at læse, men som han aldrig havde omtalt til hende med noget Ord.

Den følgende Formiddag skrev Camilla nogle særlige Ord til Vilhelmine og et langt Brev til Lise. Fra Vilhelmine vidste hun, at Lise i den sidste Tid anklagede sig og sin Forvildelse som Hovedårsag til den gamle Provsts Død. Heftigheden i hendes Sorg ved den gamles Dødsleje havde bekræftet det. Hvad Camilla nu skrev herom, maatte i høj Grad være beroligende for Lises dybe, religiøse Sind. Et andet vigtigt Punkt turde hun dog næppe berøre. Den næsten mer end faderlige Kærlighed, hvormed Vilhelmines alvorlige Fader søgte at trøste Lise, der saa længe havde været hans og hele Husets Yndling, var først nylig bleven hende betænkelig. Lises ubegrænsede Hengivenhed for denne retskafne, faderlige Ven syntes hende at føre til en gensidig Misforstaaelse af deres Følelser sande Natur og maake selv til en mulig Forbindelse, som forekom hende unaturlig og forførdelig. Uden ligefrem at hentyde dertil, havde hun dog grebet Anledning af de kære gamles Kærlighed og Døds til at prise den lykkelige Lighed saa vel i Alder, som i Udvikling og Karakter, der betingende Muligheden i saa skønt og sjældent et Ægteskabs Liv.

Da Camilla havde sammenbundet disse Breve med Udskrift til Lise og bundet dem under en Vingepaa den smukkeste af Lises hvide Duer, som netop kurrede i Buret og syntes mest at længes efter sit Hjem, aabnede hun Vinduet til Gaarden og lod den flyve. Hun hørte i det samme Larm af Heste og Vogne i Gaarden. Hun saa ned — det var hendes Broder Magnus, der kom hjem med sin Engländer, hans Frue og den lille Dreng fra Besøget hos Proprietar Holms. Ferdinand og hans Frue fulgte dem i deres egen Cabriolet, og en tredie Vogn bragte Frøken Mariane Holm og hendes Forældre. Magnus var straks sprunget ud af sin Vogn og havde skyndt sig med at løfte Nonnendren ud og hjælpe Albanerinden ned af Trinnet, for selv at løbe hen med en Trappetige til Proprietar Holms hvide Hjørnevogn og hjælpe Damerne ned. Han begik den Uagtksomhed, først at hjælpe Frøken Mariane ned, og den endnu større, at han ikke lod hende faa Tid til at komme to Trin ned ad Trappetigen, før den uden videre tog hende i sine Kæmpearmer og bar hende helt op ad den store Stentræppe. Camilla saa med Forundring, at han til denne overdrevne Hjelpsomhed endogsaa fjædede den Dristighed at benytte hendes ufriske Stilling til at trykke et Kys paa hendes smukke røde Kind. Marianes Forældre, som imidlertid selv havde hjulpet sig ned af Vognen, saa det og lo til hinanden.

„Ja, saa! forlovet altsaa!“ — sagde Camilla. — „Jeg tænkte det nok. — Gud velsigne dem!“

Et Øjeblik efter blev hendes Værelse formelig stormet af Magnus, som med Jubel førte sin lidt udsælselige Forlovede ind i Camillas Arme. Der var nu stor Glæde paa Høgholm. Denne og flere følgende Dage var Festdage.

NIENDE KAPITEL.

Den samme Formiddag, da Camilla havde afsendt Brevue til Lise, med de trøstende og lønlige advarende Ord, og Grev Magnus havde bragt det nye Liv ind paa Høgholm med sin Forlovede, sad Sundby i det gamle Taarnkammer ved Antons Side i fortrolig Samtale med ham baade om Fortid og Fremtid, men fornemmelig om de gamle Provstefolks smukke Død, der havde gjort et stærkt Indtryk paa Anton. Sundby havde anmodet ham om at forelæse nogle Optegnelser om hans Ophold i Amerika og spille nogle smaa Melodier for ham, medens de tænkte sig Ordene dertil, som de begge kendte. Paa Bordet laa der en Del skrevne Notebøger, deriblandt enkelte Partiturer til større Musikværker, hvis Titelblade Sundby dog kun saa paa. Anton holdt Vilhelmines Ibenholts-Fløjte i sin Haand. Han syntes noget angreben, uagtet det var ingen Kunststykker med vanskelige Løb, han havde spillet, men simple, rene Sangmelodier med dyb Inderlighed i al deres Simplicitet; han havde foredraget dem med et gribende Udtryk.

„Tak!“ — sagde Sundby bevæget — „det var Toner, som trængte mig til Sjælen. Jeg syntes at kende dem, og de vare mig dog nye. Det var noget af det, jeg altid har troet en Gang maatte komme, og deri gav vor gamle Professor mig Ret, skønt jeg kun havde faste Ord til, hvad han kunde give Liv og Fylde.“

„Hvorledes?“ — spurgte Anton og studsede.

„Ogsaa vor gamle Provst“ — vedblev Sundby — „ville de Toner have glædet. Grundtonen mindede mig om den stærke, dybe Sangbund i vor Folknatur, som den vist maa have tonet i Eddasangene om Sigurd og i Volas Spaadom — den smeltede her sammen med Kæmpevisens Moltener og brød sig en ny Vej, som mig synes, til hvad vi netop nu maa føle Trang til. Vil du høre min Lægmænds mening om, hvad vor gamle Provst kaldte de gamle Folketoner, og hvad din borsgangne Mester havde saa stor Begejstring for, saa vil jeg tillige sige dig, at jeg nu anser dig for at være paa Vej til at finde den!“ —

Anton blev i høj Grad opmærksom og bad ham forklare sig nøjere.